La dejun cu echipa României

Toți ochii la Bindea -- cel mai bine dispus om al lotului

Când Chiroiu n'are bani. — Zestrea lui Binduț: o casă cu două etaje — Vintilă vrea să plouă Duminecă

Am urmărit și eri acti vitatea echipei noastre naționale. Adică, abia de eri am putut-o urmări. Căci până eri, echipa noastră națională nu era cunoscută.

Programul — controlat de d. Costel Rădulescu, care și-a reluat în primire de oficiul de sergent-instructor al lotului — a fost executat cu precizie.

Stingerea, Joi seara, la 11. Eri dimineața, deșteptarea la 8. Până la 12, liber. Adică, liber în hotel. La ora 12, masa. Evident, la Restaurantul presei.

Au luat parte 12 jucători, prezidați de d. Costel Rădulescu și de Matei, casierul Federației. Au lipsit Sfera, Bărbulescu și Gică Popescu.

S'a mâncat consistent, și s'a băut apă.

S'au admis doar două excepții: Brandabura a băut un șpriț mic, iar Vintilă, care are nevoe de supraalimentare a băut un șpriț mare. (Insistențele lui Chiroiu de a i se acorda un șpriț... mijlociu, au rămas nesatisfăcute).

O nouă găzduire

Dela restaurant, echipa a plecat la hotel unde s'a făcut o nouă repartiție, în camere.

Iordache a schimbat camera cu Vintilă, iar Iordăchescu cu d. Costel Rădulescu.

Prassler, care nimerise într'o cameră incomodă, a fost trecut într'o cameră spațioasă.

— Fiindcă a fost selecționat!... a observat Bindea. Dacă rămânea rezervă, cred că l-ar fi mutat la mansardă.

Nu s'a admis decât o singură excepție, la obligația de a locui în hotel: Bodola. Duduș a fost autorizat să locuiască acasă. Cu seriozitatea care-l caracterizează însă, favoarea acordată lui Bodola nu a impus niciun fel de grije. Se controlează Bodola, singur.

Pentru o bună rânduială însă, Duduș se va muta astăzi la Union.

CHIROIU — UN GINERE FERICIT...

Câteva detalii din activitatea extrasportivă de eri, a selecționaților.

Chiroiu a lansat un S. O. S. pe care l-a repetat zadarnic la «ghiseul» celorlalți jucători:

— Am nevoe de 200 de lei.
Nu i-a răspuns decât Bindea.
— Ce vrei, domnule?
— Am nevoe de 200 de lei.
— Ai nevoe de 200 de lei?
— Da.
— Atunci, dece stai. Caută-i...

Problema acestui credit excepțional a fost rezolvată de d. Costel Rădulescu care și-a însoțit... generozitatea cu un avertisment:

— Dacă nu mi-i dai înapoi, nu bei un șpriț nici la banchet...

Să nu se creadă însă că Chiroiu are o jenă financiară permanentă. Dimpotrivă. Este foarte bine situat. S'a însurat cu zestre mare. Are 30 de pogoane casă, miei.., A plecat însă fără bani...

Bindea și-a ameliorat deasemeni situația materială, prin căsătorie. Cu ceiace avea el (ca intenție) și cu ceiace i-a adăugat socrul (ca bani), și-a clădit o casă cu două etaje.

PRASSLER
«Omul nou» al echipei naționale

In cursul zilei de eri toată echipa a trăit sub supravegherea d-lui Costel Rădulescu. Au scăpat de controlul acesta foarte atent, doar Vintilă și Brandabura, cari și-au motivat lipsa prin faptul că trebue să fie prezenți la birou.

Cu ochii la vitrina Bodegii Jubileu, Chiroiu a încercat deasemeni să scape:

— Aș avea și eu nevoe să trec pe la birou.

— Ești liber!... a înciuviințat zâmbind, d. Costel Rădulescu.

— Pot să plec?

— Da. Dar lasă banii aici...

VINTILĂ VREA PLOAIE

Intreaga echipă dorește vreme frumoasă, în ziua matchului.

Numai Vintilă a mărturisit preferințe mai puțin senine.

— Eu aș vrea să plouă Duminică dimineața, până la prânz. Apoi, poate să se însenineze.

— Dece?

Fiindcă o ploae de o jumătate de zi va desfunda suficient terenul pentruca jugoslavii să se miște greu, în timp ce noi — obișnuiți cu astfel de teren — vom putea juca oricât de iute.

Chestiunea vitezii în matchul de Duminică, a stabilit și un acord între Vintilă și Brandabura. Brandabura va juca pe partea lui Sipos, care este extrem de iute. In cazul — nedorit — că Brandabura va fi întrecut de viteza lui Sipos, locul său va fi luat de Vintilă, care a zâmbit cu o siguranță justificată:

— Dacă vrea viteză, îi arăt eu viteză...

Să fie Bindea în formă...

Echipa mai are însă o dorință: să fie Bindea într'o zi bună. Incântat de forma de Joi a lui Binduț, David a prezis zâmbind:

— Dacă e bine nebunu, marchează iar patru goaluri...

Un amănunt suplimentar: și Bindea dorește să aibe o zi bună. A adăugat dealtfel, ceva mai urban cu el, decât David.

— Sper s'o am, și nu cred că va fi rău...

La ora 3 jum. a avut loc vizita medicală, la A. N. E. F. La 7, masa de seară. La 9, toată lumea la hotel. La 11, stingerea.

Și până spre ziuă, d. Costel Rădulescu a patrulat pe sălile Hotelului Union, în special în dreptul camerii lui Chiroiu, care când are bani, nu are somn, și are gânduri irezistibile de excursii la Jubileu.

Îi batem sau ne bat?

(Continuare din pag. I-a)

Portarul ni s'a părut prea blazat pentru a discuta cu el un «fleac».

Subiect mai important ne apărea «lift-boy»-ul, un băiat de 16 ani, pe nume Gheorghe Răchițeanu, cu care discuția s'a încins ușor:

— Ei, ce zici de echipă?

— Imi place că-i românească dar regret lipsa lui Baratki. Așa tot îi vom învinge pe sârbi, dar mai greu.

Optimismul «lift-boy»-ului, continuat după cel al lui Iacob ne-a făcut soarele de dimineață mai luminos și ancheta mai ușor de realizat.

Trebuie telefonat după Dobay!...

Vis-a-vis de «Union», în pasagiul «Mercur», se agită «cofetăria» ambulantă... Gogu. La locațiunea de bilete de la «Victoria Sport», Gogu — care este și vechiu furnizor, al federației de foot-ball — își desface marfa. Intre două prăjituri sau o cafea turcească, Gogu discută despre foot-ball, al cărui credincios soldat este. După o săptămână de muncă trudnică, Gogu poate fi văzut Duminică la match, fie că acesta se dispută la Venus, la Giulești, la Obor, sau la Ciocanul.

Mâine, Gogu este însă de serviciu pe lângă echipa națională — pe care trebue s'o alimenteze cu «orangeade».

Pătruns de importanța acestei misiuni, Gogu discută toată ziua despre echipa națională.

— Sal'tare Gogule! Merge vânzarea?

— *Merge... dar nu ca Bindea.*

— Ce părere ai despre echipa națională?

— *Trebue telefonat urgent după Dobay, Echipa nu est erea, dar cu lipsa lui Dobay nu vom putea bate pe sârbi decât cu 1—0.*

N'am apucat să trecem pragul magazinului «Victoria Sport» și-l vedem pe Gogu lângă noi.

— Ce-i Gogule, ți-ai mai adus aminte de ceva?

— *Nu, dar v'aș ruga să nu-i spuneți lui Iordache chestia cu Dobay. Nu de alta dar n'aș putea să mai dau ochii cu el la pauză»*

Recunoaștem că teama interlocutorului nostru era justificată. Dacă, totuși, nu i-am ascultat ruga este pentru că am socotit că Iordache își va păstra toată energia — pentru sârbi.

Un «colega» pesimist dar... logic

La Brătianu pot fi văzuți zilnic o sumedenie de vânzători de ziare cari în orele libere, improvizează un match de football cu o minge de hârtie.

Printre acești sportivi eram sigur că voiu găsi un răspuns la anchetă. După ce am capotat în două rânduri, la un al treilea, un «mânz» de 11—12 ani am găsit ce căutam:

— *Bună »echipă« națională, buni jucători Juhasz Burger și Bodola, dar pe sârbi nu i batem.*

— «Dece?»

— «*Pentru că este rândul lor să câștige*».

Pesimistul nostru «colega »are pre cum se vede, o logică a lui. Fiecare dintre echipe bate câte odată în rând. Ii respectă logica dar îi retușăm calculul. E rândul nostru să câștigăm, căci data trecută au învins sârbii.

«Agricola Fonciera» asigură rezultatul matchului

Ancheta noastră a făcut ultimul popas la «Agricola Fonciera». Aici am încercat să asigurăm... rezultatul matchului de Duminică. Propunerea a fost făcută d-lui Schey:

— Făceți o asigurare pentru rezultatul matchului de Duminică?

— *Da, facem și încă în condiții avantajoase. Cu «prima» minimală sub 1 la mie.*

— Dar pentru un scor la trei goaluri în favoarea României?

— *Tot acceptăm însă cu «prima» normală, fără să percepem în schimb taxa de administrație.*

*

Ancheta noastră, veritabil plebiscit, este sută la sută favorabilă echipei naționale. Pretutindeni un optimism robust, care nu admite îndoeli.

Vrem, deaceea, să credem că echipa națională se va strădui să corespundă tuturor așteptărilor, picurând bucurie în sufletele tuturor acestor susținători anonimi, cari văd dincolo de spectacolul pur o frumoasă victorie românească.

Bucur Berceanu

CU ECHIPA JUGOSLAVIEI DELA SLATINA LA BUCUREȘTI

Continuarea reportajului din pag. I-a

trebuia să aducă echipa iugoslaviei, am observat o animație deosebită. Un număr destul de apreciabil de școlari discutau cu o pasiune, de care profesorii ar fi fost mulțumiți s'o depună și pentru școală.

— Il rupe Bindea!

— Bodola îl bate singur.

La discuție se amestecă din când în când și unul din funcționarii stației care s'a arătat foarte indignat de faptul că Baratky n'a fost selecționat. Nemulțumirea lui de „ceferist" a mers până acolo, încât a afirmat că vrea ca România să piardă.

— Nu poate să existe echipă, fără jucători dela F. C. Rapid!

Simplu, răspicat și, pasămi-te de-l contrazice...

In toiul discuției, am remarcat că slătinenii se pricep grozav în footbal (— Lasă, bă, că dacă joacă... Prassler!? în poartă, nu primește nici un goal! — spunea un inițiat din Slatina).

Simplonul, care îi luase pe iugoslavi la ora 4 dimineața dela Belgrad, trecea pentru două minute prin orașul lui Patriciu Milcoveanu.

D. Kika Popovici doarme

In tren, nu mi-a fost greu să descopăr vagonul iugoslavilor. Toți călătorii vorbeau de ei, iar controlorul ne-a perforat repede biletul pentru a se reîntoarce pe culoarul vagonului iugoslav.

Echipele (căci sunt două: „naționala" și juniorii Belgradului) ocupau un vagon întreg. Mai precis, penultimul vagon al Simplonului Belgrad-București. Iar d. Kika Popovici, ultimul compartiment.

In momentul când am deschis ușa, d. Kika Popovici dormea. Imbrăcat într'un „training" bleu-marin, moțăia destul de... fotogenic.

In compartiment mai erau Glaser, Hugl, Antolkovici, Iazbinsek și Kokotovici.

Antolkovici a fost salvatorul meu, căci întorcându-se pentru a vedea cine a intrat, l-a lovit pe d. Kika Popovici, suficient pentru ca acesta să-și ia adio dela Morfeu.

— D. Kika Popovici?

— Da.

— Din partea „Gazetei Sporturilor" din București.

Bucuria selecționerului unic iugoslav s'a deslănțuit nestăpânită.

— Sunt fericit... ia loc... cu ce te pot servi?

Intre Kokotovici și Iasbinșek mi-am făcut și eu loc. Eram în vizuina ursului, de care auzisem că este un om de o amabilitate desăvârșită, dar și un „diplomat" fără pereche.

In situația în care ne aflam, nu era greu să-i smulg declarații.

D. Popovici, fostul jucător al Venusului din București s'a lăsat iscodit, cu vădită intenție că vrea să-mi fie pe plac.

Un «carré» de internaționali

Glaser (blond), Higl (șaten), Antolkovici (brunet) și Iazbinșek (fără culoare bine definită...) jucau poker.

Când am intrat eu, tocmai le trăsese Higl o cacialma extraordinară, pentru care era să fie și bătut de Glaser.

— Auzi, dom'le după ce câștigă, mai trage și cacialmale. Ce om... se supără Antolkovici, un simpatic «țigan», cârn și foarte volubil.

— Credeam că așa o să mai pot să pierd și eu un «pot», căci altfel sunt imbatabil. Să vezi domnule, mi se adresează masivul fundaș, «dela mână» nu am absolut nimic și apoi când «trag» îmi vine numai «carré», «ful» și «chinte». Vreau să pierd și nu pot. Dacă aș juca așa și Duminică, atunci pot să lupt singur cu toată echipa României.

Glaser, pierde mereu. Antolkovici nu mai are bani și se scotocește prin toate buzunarele pentru a găsi câțiva dinari. Iazbinsek, nu mai «merge» de loc, și pune numai «miza».

Numai Kokotovici — care va face viața amară lui Bindea — nu joacă. Este grav, ca în fața unui eveniment de mare importanță.

Cum Higl continuă să câștige și să aibă «carte», ceilalți s'au lăsat păgubași.

La facerea socotelilor câștigă 500 de dinari (2000 lei).

— Tot nu primim nici o primă în caz de victorie. Eu am fost mai smecher și mi-am scos-o de pe acum, îi spuse el lui «gaspadin Kika».

— La matchul cu Italia o să interviu să îi se dea prime, spuse d. Kika Popovici.

Higl, care era într'o vervă extraordinară, probabil din cauza câștigului realizat la pocker, izbucni într'un spumos hohot de râs.

— Să nu cumva să scri ceva la mă și tot nu-i putem bate. Scena pocherului se închide cu o rugăminte din partea lui Higl, care se împrietenise grozav cu mine.

— Să nu cumva să csri ceva la gazetă de pocker, căci ne-am ars. Nu avem voie să jucăm pe bani și odată ne-a și pedepsit federația pentru că am jucat într'o deplasare.

Natural i-am dat toate asigurările că tot ce am văzut nu va apare...

Ne vorbește d. Kika Popovici

D. Kika Popovici, căruia îi trecuse somnul, dar îl apucase durerea de cap, are totuși o mină zâmbitoare și îmbietoare. Pare că spune: «ei, hai, dă-i drumul, întreabă-mă».

Chemarea mută a simpaticului oficial iugoslav n'a putut să 'mi scape, pentru că... a început el să mă chestioneze. Să mă chestioneze?

Nu, să mă mustre.

— Sunt supărat pe «Gazeta Sporturilor».

— Cum se poate d-le Popovici.

— Adică nu propriu zis pe d-v.

Căci mai ales pe corespondentul d-v. din Belgrad, care s'a s'a lăsat influențat de un svon și va informat greșit, despre matchul Graddjansky Beogradsky. S'a spus că matchul a fost cumpărat cu 50.000 dinari. Este inexact. Este o minciună. Trebue să știi că eu prețuesc nespus de mult «Gazeta Sporturilor». O citesc în fiecare zi, căci vine regulat la Belgrad, unde are mulți cititori. Dar nu numai atât. Intreaga presă jugoslavă de specialitate și chiar celelalte cotidiane cari iau o mulțime de știri din «Gazeta Sporturilor» au scris reportagii senzaționale — după articolul d-v. în acest caz.

Ori, n'a fost nimic, te rog să mă crezi. Absolut nimic.

D. Kika Popovici, care vorbește o românească impecabilă, se exprimă cu o hotărâre impresionantă.

— O să facem o rectificare.

— Nu. Nu este nevoie, dar am să-ți arăt ce importanță are ziarul dv. la Belgrad, așa că trebue să se informeze exact.

— Atunci, mai poț să joc și eu încă patru ani.

*

— Pe de altă parte, continuă d. Kika Popovici, matchul de Duminecă mai are un obiectiv. Se întâlneso echipele celor două țări, cari anul acesta debutează cu două echipe în Cupa Europei Centrale.

— Ce poți să ne spui d-le Popovici de acest lucru?

— Primirea României și Jugoslaviei cu câte două echipe în Cupa Europei Centrale, reprezintă un act de dreptate. Europa Centrală, cu footballul ei conservator și-a dat însfârșit seama că valoarea soccerului nostru nu mai putea fi neglijată. Footballul din Jugoslavia și România a ajuns la un nivel, care de multe ori depășește pe cel din Ungaria sau Cehoslovacia. Nu mai putem fi trecuți cu vederea.

Participarea României și Jugoslaviei cu două echipe este astfel o recompensă pentru footballul din țările noastre.

In vagon-restaurant cu echipa jugoslavă

Convorbirea cu d. Kika Popovici mă făcuse să-mi pierd noțiunea timpului. Se făcuse ora 8 și clopoțelul «oberului» dela vagonul restaurant se făcea auzit pe culoar.

— Mergem la masă. Ești invitatul nostru.

— Dar cu «puștii» ce faci?

— Ei au mâncare, și d. Kika Popovici, părinte atent, dădu jos cu ajutorul lui Glase run geamantan din care scoase 13 pachete cu mâncare rece.

— Este pentru juniori.

După ce hrana a fost împărțită în strigătele de veselie ale «mânjilor», ne-am dus în vagonul restaurant. Aci am ocupat din nou un compartiment întreg.

Cel mai vorbăreț este tot Hugel. Cel mai tăcut tot Kokotovici, pe care îl am vecin.

— Știi că Bindea este într'o formă grozavă?

— Nu-i nimic, răspunde el printre mestecături. Am eu grijă de el. Știi, cred că fug mai repede decât Bindea. Il desființez.

Urh, portarul rezervă, care până atunci, se ținuse într'o rezervă exasperantă plonjează și el.

— Mai lasă. Nu te mai lăuda atât. Parcă ar fi Glaser...

Noroc că portarul titular n'a auzit comparația, rezervei...

Spre București

Prin bezna nopții, răzbeau licurici incandescenți. Bucureștiul — micul Paris — cum l-a denumit Glaser, era anunțat de stele electrice.

După două minute eram în Gara de Nord.

Pe peron lume multă, oficiali, colonia jugoslavă cu steagul, entuziasm.

M. Kika Popovici suportă sărutările frățești ale vechilor săi camarazi de sport români.

D. Al. Davilla într'o franceză impecabilă le urează oaspeților bun sosit în Capitala țării. Se strigă Hip-Hip-Hurra din fundul plămânilor.

Se făcuse târziu și mă grăbeam să ajung la redacție, așa că i-am lăsat pradă fotografilor și într'o goană nebună... m'am urcat în tramvai...

Silviu Herescu

Școlari! participați la concursurile atletice

Inițiativa Ligii Muntenia a dat rezultate excelente

Inițiativa Ligii Muntenia de a organiza în acest an campionatele inter-școlare de atletism s'a dovedit a fi bine inspirată. Lăsate în părăsire aproape trei ani, concursurile școlare tindeau să dispară. Faptul nu putea să treacă neluat în seamă de acei ce urmăresc progresul atletismului, știut fiind că aceste concursuri școlare au fost întotdeauna cele mai populate. Intotdeauna în urma acestor concursuri au fost descoperite elemente de o reală valoare. Mulți din actualii campioni naționali și-au făcut debutul în concursurile școlare.

Necesitatea campionatelor școlare de atletism o dovedește îndeajuns cele câteva zile decând am anunțat disputarea lor. In fiecare zi stadionul A. N. E. F., Velodromul și C. F. R.-ul sunt pline de școlari ce se pregătesc intens în vederea titlului pe care toți îl speră: campion.

Dorința organizatorilor și a elevilor trebue înțeleasă și de domnii profesori de educație fizică ai liceelor.

Domniilor lor le incubă datoria de a ajuta pe organizatori, făcând o cât mai bună selecționare a atleților, în scopul de a face din acesle campionate o reuniune cu daevărat excelentă.

Tot pentru acesta se impune ca înscrierile să fie făcute la timp, prin adrese oficiale din partea școlii respective, indicând numele, vârsta, clasa și probele la care participă concurentul.

Reamintim că înscrierile se închid Luni 9 Mai ora 7 seara.

Matchul de Duminică

Natural că eu care venisem din București pentru a smulge cu câteva ceasuri mai devreme știri despre matchul de mâine, nu m'am entuziasmat prea mult de cele spuse de d. Popovici.

Mă rodeau zecile de întrebări, despre echipă, jucători, pronosticul eac., etc.

Imi stăteau pe buze, chestiunile privitoare la ciocnirea de Duminecă.

— Dar acum d-le Kika Popovici «revenons à nos moutons». Ce spui de matchul de Duminică?

Aci am verificat încă odată o remarcă psihologică. Cu cât problema pe care o pui este mai mare, mai încăpătoare, mai vastă în laturile sale, cu atât răspunsul este mai searbăd.

De exemplu d. Popovici mi-a răspuns un singur cuvânt.

— Bine.

Că, acest «bine» era lipsit el de convingerea necesară pentru a-i da adevărata noțiune intrinsecă, este altă poveste, pe care însă tot selecționeurul unic jugoslav o va deslega.

— Eu sunt optimist dragă. Totdeauna am fost optimist. Chiar în cele mai grele situații — și una din acestea este mâine — mi-a plăcut să bravez.

— Va să zică, nu considerați matchul ca ușor?

— Ușor, un match cu România? D. Kika Popovici, râde cu poftă. Vrei să mă tragi de limbă. Ei bine poftim: matchurile cu România n'au fost nici odată ușoare pentru noi. Echipa d-v. a însemnat totdeauna un obstacol greu. Vrei să-ți fac o mărturisire? Din cauza dv. nu neam calificat nici anul acesta în Cupa mondială.

— ? ? ?

— Da, da. Acesta este adevărul. După cum știi, România, Egiptul și Jugoslavia erau puse în aceeaș serie. Când am fost la Zuerich, la definitivarea seriilor, d. Schricker m'a întrebat într'o doară: n'ai vrea să-ți alegi altă serie? Când am văzut posibilitatea de a scăpa de România, am fost fericit. Astfel am ajuns în serie cu Polonia, care ne-a eliminat...

Din această mică istorioară poți să-ți dai seama cât prețuim noi România.

Presa de specialitate jugoslavă, n'a contenit cu articolele în care spunea «să ne scoatem din cap ideia fixă, că suntem mai buni ca România».

Și dumneata, care mă întrebi, dacă consider matchul ușor?

O formație de experiență

— Ați aflat echipa României?
— Nu încă. O știi?
— Da.
— Dobay joacă?

Aceasta a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o d. Kika Popovici și pe care mi-au repetat-o ca un leit motiv toți jucătorii sârbi. Trebue să știți că Dobay este ținut în mare stimă de internaționalii jugoslavi. Glaser în special are o adevărată emoție când vorbește de shooturile sale.

— Nu joacă.
— Uff. Atunci avem șanse!...
— Restul echipei este însă redutabil.
— Serios?
— Avem un inter nou de o valoare excepțională.
— Cine?
— Prassler.
— Jucătorul Amefei, care vroia să plece în Franța? mă complectează d. Kika Popovici, pentru a-mi dovedi încă odată că cunoaște footbalhul nostru la perfecție.
— Cum este echipa Jugoslaviei?
— Un semn de întrebare. Apărarea este excepțională. Glaser și cei doi fundași n'au contracandidați.
— Atunci?
— Inaintarea. Aci este marele semn de întrebare, pe care l-ași vrea odată deslegat. Este o problemă care îmi dă mult de gândit. In centrul ei am pus un element nou, pe Matoșici III. Este tânăr, foarte tânăr, n'are decât 19 ani, dar am mare încredere în el. Dacă înaintarea merge bine, atunci experiența a reușit...
— Numai să nu moară pacientul!...
— Aci este nodul chestiunii. Inaintarea pe care o aliniem este mai mult ologenă decât omogenă. Ea cuprinde jucători, cari n'au mai avut ocazia să joace împreună. Vezi, asta trebue rezolvat. Va merge această linie, sau nu? Iată întrebarea în care rezidă rezultatul de mâine.
— Iar aveți jucători tineri.
— Da. Matoșici III are 19 ani și debutează ca internațional. Sarici numără 21 de primăveri, Antolkovici 23 de ani, Dubotz 22, Kokotovici n'are decât 20 de ani.
— Cine este cel mai bătrân.
— Eu răspunde Higl. Am 30 de ani, sunt însurat și am și o fetiță.
— Nu este chiar atât de bătrân.
— Da te cred. Burger al dv. câți ani are.
— Cred că 34, răspund.

Atletismul american are o nouă stea:

Zamperini în vârstă de numai 19 ani

La concursurile universităților americane din primăvara aceasta s'a relevat un tânăr demifondist care la Berkeley după ce a câștigat mila (1609 m.) cu 4:13.7 (corespunde cu 3:54 pentru 1500 m.) a concurat și la jumătate de milă unde a ieșit victorios cu 1:53.2 (la 800 m. ar corespunde cu 1:52.5)!

Concursul în cadrul căruia s'au realizat aceste performanțe s'a disputat între Sontheru California și California obținându-se următoarele rezultate:

100 y. 1. Talley 9.7s. Nutting 3. Jordan 220 y. 1. Jordan 21.4 2. Talley 21.6 3. Anderson 21.7. 440 y.: 1. Watts 84.3 2. Miller 48.7 3. Bachman 49.4—886 y.: 1. Zampernii 1:43.2 2. Wieman 1:53.4 3. Modisette 1:54.2 — 1 milă: 1. Zamperini 4:13.7, 2. Mehlert 4:14.6, 3. Jensen 4:15.6 — 2 mile: 1. Sadaj 9:29.4 — 120 y. garduri: 1. Humphrey 14.7, 2. Olsen 14.9, 3. Bled soe 15 — 220 y. garduri: 1. Anderson 23.7, 2. Vickery 24, 3. La Fond 24.4. Inălțime: 1. Thurber, Carter, Mallery și Conning 193. Lungime: 1. Manuel 753, 2. Broomfield 733, 3. Skimier 722. Prăjină: 1. Day 426, 2. Hove 411, 3. Dills și Monroe 396. Greutate: 1. Kitts 14.95. Disc: 1. Gaspar 46.18. Sulită: 1. Soper 64.78, 2. Law 61.28, 3 Trusel 60.43 —4x440 y. 1. California 3:16.8. Concursul a fost câștigat de Southern California cu 74:56.